

Българска Олимпиада

съ най-весела награда
изъ новоосвободенитѣ земи

Тошо и Бибукъ тогава на камилата заставатъ :

— Да вървимъ е вече време !

Първо Тошо го разведе, градъ Кавала да разгледа. Кжшитѣ една надъ друга сж по хълма наредени, съсъ градинки обградени. Стариятъ водопроводъ съсъ високитѣ подпори грѣй надъ кжши и надъ хора. А подъ слънчевия сводъ надалечъ Атонъ блести, като облаче трепти и напомня за Паисий — той на нашия народъ пръвъ история написа !

После де е му показва българскиятъ островъ Тасосъ, мѣсто съ плодове богато ; и съсъ кошери безчетъ, що събиратъ сладъкъ медъ. И маслинови гори въ този островъ се намиратъ, та милиони килограми тамъ маслини се събиратъ.

Тошо и Бибукъ двама тръгватъ бързо край морето. Тошо рече : „Хей, камило, животинче кротко, мило, радвашъ ли се като менъ, тѣй ще бжде цѣло лѣто !“ А камилата отвръща : „Почва пакъ олимпияда съсъ най-весели награди. Щомъ дружината е сжща, весело ще бжде, знамъ, има здраво пакъ да ямъ. Но маймунката, хигруша, бѣше ми дошла до гуша ; ахъ, дано е застарѣла, малко да е поумнѣла !“

— Сбогомъ, слънчева Кавала !

Дълго, дълго тѣй вървѣха, при рѣката Струма спрѣха, въ езеро Тахино, дето

тя се влива въвъ морето. Тамъ съсъ лодки тѣ минаха и край езеро Бешикъ подиръ два дни въ Солунъ спрѣха. Въ Еди-куле — крепостъ стара, събрали се деца другари. Тошо чува викове :

— Нѣма да се отърве, ще му шибнемъ сто тояги, никой нѣма да го жали тозъ крадецъ на портокали !

— Дръжъ вжже, — извика другъ — дръжете да го бесимъ тукъ !

Гледа ги Бибукъ, не вѣрва : шимпанзето тамъ намѣрва. — Стойте, — викна на децата, — ще ви платя сухо злато, тази маймунка да не страда, че отъ днесъ започва тукъ съсъ Калмаръ и съсъ Бибукъ Българска олимпияда !

И жълтини прѣсна той. Завадъ тѣхъ започна бой. Шимпанзето туй и чака, като топка бързолетна на камилата се метна. Радостенъ Бибукъ заплака. И презъ Пиргитѣ тогава четиримата минаватъ. Въ Пиргитѣ — мѣсто красиво, тѣ се движатъ мълчаливо. Въ мигъ предъ най-красива вила, обградена съсъ градина, спрѣ се нашата камила. И бибукската дружина въ мигъ надава викове. Че въвъ тази красива кжща Вѣра и Калмаръ живѣятъ. Тѣ съсъ Гошо се прегръщатъ и запитаха Бибукъ : — Кой ви води право тукъ ? — Азъ не знамъ ! — Бибукъ отвръща. — Азъ ! — камилата имъ рече — че съгледахъ отдалече до прозореца изпра-